

కనకం గట్టెక్కిన వైనము

“... కొడుకు కోలా కొట్టి ప్టేజెక్కితే క్రిష్ణపరమాత్మలా అనేవోడేరే”

“మనోడు నాటకాలా గట్టా ఏసేవోడన్న మాట”

“ఈడి సంగతి నీకేం దెలుసు? అప్పట్లోనే ఈడికో ముండ ఉండేది”

“ఛా. నోరు ముయ్యి”

“ముండంటే ముండ గాదనుకో. ఈడకంటే పుస్కరం పెద్దది. ఈణ్నే సర్దాగా ఉంచుకుందది. ఏరా”

“ఆడొకడేనా ఇద్దరూ జాయింటా?”

“నన్ను రానిచ్చేడేటీ! సైకిలెక్కి దొబ్బేసేవోడు”

“ఆ యెధవ నోరు ఇంక ముయ్యి. ఓ సిగరెట్టుందుకో”

సత్తిరాజు జేబులోంచి చార్మినారు తీసిచ్చాడు. కనకం వెలిగించుకున్నాడు. నారాయణ కేకేశాడు.

“ఇదో. రొం టీలు చెప్పి గుంటయింది. ఇస్తావా పొమ్మంటావా?”

పోలీసు స్టేషనెదురుగా కేంటీన్లో కూచున్నారు ముగ్గురూ. కనకం ఎర్ర లోపి లేబిలుమీద పెట్టేడు. మిగతా ఇద్దరూ ఒళ్ళో పెట్టుకున్నారు. కోలా కొట్టి

స్వేజెక్కితే క్రిష్ణపరమాత్మలా గతంలో అనే 'లంజి కొడుకు' కనకం, సత్తిరాజు, కనకం ఒకే ఊరు, ఒకే స్కూలు, ఒకే కాపీ కొట్టి వ్రస్తుతం ఒకే స్టేషను, కనకానికి నలభై ఏడు దాటేయి. నుదుటిమీద చిన్న నిలువు ఎర్రబొట్టు పెడతాడు. ఇంచుమించుగా ముగ్గురిదీ ఒకే వయసు. ఇంతలో రెండు టీలు మూడు వచ్చేయి. టీలు చప్పరిస్తుండగా స్టేషను తుడిచే అప్రయత్నం టీ గ్లాసు పట్టుకుని ఒచ్చింది.

“టీ ఎవరికే?” అరిచాడు సత్తిరాజు.

“రాజుకండి”

“ఆడి పని బావుందిరా” అన్నాడు నారాయణ.

“లంజి కొడుకు మూడొందలకి మించి లేదన్నాడు. ఇద్దరి కేసేడు. మొదటాడు చూసుకోలేదు. రొండ్లోవాడు చూశ్లేదు. ఇద్దరు స్టూడెంట్లు చూసి తగులుకున్నారు. ఉతికోసే రెదవని”

“ఆడికి దెబ్బలు లెక్కేటి? లోపలెవరేశారు?”

“కుర్రాళ్లే లాక్కొచ్చి పారేశారు”

ఇద్దరి మాటలూ వింటూ పరధ్యానంగా టీ తాగుతున్నాడు కనకం. కనకం మనసు ఇక్కడ లేదు. స్టేషన్లోనూ లేదు. టీ తాగి నారాయణ లేచేడు. లోపి పెట్టుకుంటూ ఇద్దరి వేపూ చూస్తూ అన్నాడు.

“ఒస్తారా”

“పది నిముషాలు. నడుస్తూండు”

నారాయణ వెళ్లిపోయాడు. సత్తిరాజు మరో సిగరెట్టు వెలిగించి కనకానికో సిగరెట్టు అందిస్తూ అడిగాడు.

“ఊ. అలాగున్నావేట్రా! మాలా మంతి లేదు”

“సుబ్బరంగా గుండు గీయించుకుని పెత్తిరుపతెళ్లి గుడి దగ్గర అడుక్కోడం

నయం"

"అయబాబోయి. అసలు గొడవేటి?"

"ఎక్కడా దొరకనట్టు ఆ ఎదవ కొడుక్కిచ్చి చేశాను. ఆడికంటే లోపలేసిన రాజుగాడు నయం. జేబులు గొడితేనేం ఇంకోళ్ల దగ్గర అడుక్కోడు. చీ"

సత్తిరాజుకి అర్థమైంది.

"మళ్ళీ ఒచ్చేడేటి?"

"ఆడ్రాలేదు. అమ్మాయిని పంపేశాడు. తినేస్తన్నాడ్రా దాన్ని. పాపం దానికి నా మొకం సూడ్డానికి సిగ్గేసిపోతోంది. ఆళ్లమ్మ దగ్గర కూసుని ఏడుపంట. ఆడసలు మొగాడా ఆడ లంజికొడుకురా? నా చెయ్యి నాకడానికి సిగ్గేనా లేదురా ఆడికి?"

"అయన్నీ వుంటే గొడవేవుంది! నీ దగ్గర తేరగాగాని మూలుగుతోందను కుంటున్నాడేమో. అసలు మొదలే మొండి చెయ్యి చూపించాల్సింది"

"సరే. ఆడి ఎదవ మొకం చూసిస్తావేట్రా? మనమ్మాయి ప్రిస్టేజీ పోర్దనీ, దాన్ని సరింగా చూడ్డనీ గదా. ఆర్నెల్లు అయిందో లేదో అర్జుంటుగా ఏడొందలు కావాలంటే చచ్చిచెడీ సదిరేను. ఇప్పుడిదీ. నువ్వు దాన్నీసారి చూళ్లేదు బిక్కచచ్చిపోయింది"

"ఊ. ఈసారెంతకీ బేరం?"

"పదేనొందలు"

"పాపప్పుడొచ్చింది?"

"మొన్న. ఒరే సత్తి నే జెబున్నా. అల్లుడా గిల్లుడా. ఆణ్ణీ ఏదో ఓ రోజు మక్కెలిరగదన్ని బొక్కలో దోయిస్తా"

"అదిప్పుడు నేనే జెయ్యగల్గు. రేపొద్దున్నుంచీ నీ కూతురు నీ ఇంట్లోనే ఇంక. మన వీక్ పాయింటు అదే గదా"

కనకం మాట్లాడలేదు. ఉదయం డ్యూటీకొచ్చిన దగ్గర్నుంచి కూతురే జ్ఞాపకం వస్తోంది.

సైకిలెక్కబోతూంటే తలుపు పక్కన నుంచుని జాలిగా చూసింది. కనకానికి అల్లడు తీసేసినా పోని ఆనెకాయలా తయారయ్యాడు. కూతురి పెళ్ళి చేసి రెండేళ్లయింది. అల్లుడు మెకానిక్కు. బాగా సంపాదిస్తున్నాడు. కనకానికి ఇద్దరు కూతుళ్లు. రెండోది కూడా పెళ్ళికి సిద్ధంగా ఉంది.

కనకవే సిద్ధంగా లేదు. అల్లుడు ఎస్.ఐ కంటే హీనంగా తయారయి కూచున్నాడు. చీటికీ మాటికీ డబ్బు తెమ్మనడం, వేధించడం, కడుపులో వస్తువు పడ్డప్పుడు చెయ్యి చేసుకోవడం కూడా జరుగుతోంది. ఈసారి కనకం అల్లుడు ధర్మ డిగ్రీ ఏర్పాటు చేశాడు. కనీసం పదిహేను వందలు లేకుండా ఇంటికి రావద్దని పంపేశాడు. కనకానికి ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. "ఇంకో 'సెటప్పుగానీ చేశా' డేమో అడగమన్నాడు భార్యని. అదేవీ లేదంది అమ్మాయి. 'మగాళ్ల సెటప్పులు ఈళ్లకేం తెలుస్తాయి' అనుకున్నాడు కనకం. అల్లుడు దానాదీనా కనకాన్ని పోలీసు దెబ్బలు కొడుతున్నాడు.

ఇద్దరూ లేచి స్ట్రీషను వేపు నడిచారు.

"మరేం జేద్దావనీ?" అడిగేడు సత్తిరాజు.

"అదే అర్థం అవుతుం లేదు. ఏణ్ణించి దేనా? వెయ్యేనా గావాలా వద్దా?"

"సరే ఆలోచిద్దాం"

"అంత కేషు ఎవడి కాళ్లట్టుకుంటే ఎవడిస్తాడు?"

తరువాత సైకిలెక్కి డ్యూటీమీద వెళ్లిపోయాడు కనకం. మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి స్ట్రీషను వెనకాల షెడ్డులో బెంచీమీద పడుకున్నాడు సత్తిరాజు. కనకం భోంచేస్తానని ఇంటికెళ్లేడు.

"ఏం బాబూ ఆయిగా తొంగున్నావా?" తల దగ్గర కూచుంటూ అడిగాడు నారాయణ.

“లేదాహా”

“రాజుగాడు ఏం జోసేడో ఎరుగుదువా? మూడొందలన్నాడా? అప్పటికే నానిగాడికి రెండొందల దాకా దాటేశాడంట. ఇప్పుడే ఆడూ పట్టుకొచ్చి ఇచ్చేడు”

నవ్వేడు సత్తిరాజు.

“ఆడి ఆశ బావుంది. పండగ సీజను. సాయంత్రానికి వెయ్యిజోసేవోడు” ముక్కు చివర బీడీ అంటుకున్నట్టు చలుక్కున లేచి కూచున్నాడు సత్తిరాజు. నారాయణ కబుర్లలోకి దిగేడు. సగం సగం వింటూ కూచున్నాడు సత్తిరాజు.

“నీకివ్వలేదా!”

“ఏవిటి?”

“బుర్రగాని ఇక్కడ లేదా? ఇందాకట్నీంచి నే చెప్పేదిండం లేదన్నమాట”

“లేదు” అన్నాడు సత్తిరాజు. నారాయణ ఇష్టంగా రెండు బూతులు తిట్టేడు. నారాయణ మాట్లాడుతున్నంతసేపూ సత్తిరాజు ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు. చలుక్కున జ్ఞానోదయం అయింది. చోరీ కేసులో దొరికిన వస్తువులు మాకక్కర్లేదని వెళ్లిపోయినంత సంతోషంగా ఉంది సత్తిరాజుకి.

“మాటారే” అని మొదలెట్టాడు సత్తిరాజు. మాటాడకుండా విన్నాడు నారాయణ. కాసేపు ఆలోచించి సరేనన్నాడు.

“రాత్రి డ్యూటీ ఎవరిది?”

“ఎవడయితేనేం. అయన్నీ నాకొదిలేయ్” కాసేపు కూచుని నారాయణ బయటికి సత్తిరాజు నిద్రలోకి వెళ్లిపోయారు.

చీకటి పడుతోంది. బయటకంటే ముందు స్టేషన్లోకి చీకట్లు ఒచ్చేయి. వెనకాల షెడ్యూల్ చీకటి చిక్కగా ఉంది. స్టేషనుగుమ్మంలోంచి లైటు పడుతోంది. సత్తిరాజూ, నారాయణా సిగరెట్లు వెలిగించి అగ్గిపెట్టి అందించారు. సర్రున పుల్లగీసి బీడీ వెలిగించాడు రాజు. పుల్ల వెలుగులో వాడి మొహం

చెమటలో మెరిసింది. ఉంగరాల జుట్టు, కొంచెం ఉబికిన కళ్ళూ చప్పి
దవడలూ, సన్నగా నరంలా ఉంటాడు రాజు. కాసేపు సత్తిరాజు, కాసేపు
నారాయణ మాట్లాడేరు. అంతా విని రాజు నవ్వేడు.

“నేనక్కడక్కడే ఉంటాను. ఎదవేషాలు ఏస్తే తెలుసుగా, నీ కాళ్ళతో నువ్వు
నళ్ళేవు. నీ చేతుల్తో నువ్వు తిన్నేవు”

“నాకు తెలుసు గురూ” అన్నాడు రాజు.

“మరేం జేద్దాం?” అన్నాడు సత్తిరాజు.

రాజు ఆలోచిస్తుండగా వివరంగా చెప్పేడు. వాడికి తెలివితేటలకి
మెచ్చుకుంటూ కితాబుగా “దొంగ తొత్తు కొడక” అన్నాడు నారాయణ.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం వరకూ కనకానికి సత్తిరాజు కనిపించలేదు. మధ్యాహ్నం
ఇద్దరూ పెద్దలో కూచున్నారు. సిగరెట్టు వెలిగించి కనకం భుజంమీద చెయ్యేసి
చెప్పేడు సత్తిరాజు.

“నువ్వూరికే ఇదై పోకు. రేపుదయానికి ఏదో ఏర్పాటుచేద్దాం”

“ఎక్కణ్ణించి!”

“నే జేస్తాగా, నువ్వుండు”

స్వహస్తాలతో సాధ్యమైనంత చిన్న ముక్కలుగా అల్లుణ్ణి తరగాలనిపించింది
కనకానికి.

తాత్కాలికంగా “ఎవడికి పుట్టేశాడో గానీ ఎదవ” అనుకుని ఊరుకున్నాడు.

పెద్దలో మళ్ళీ చీకటి పడింది. మరి కాసేపు చూసి నారాయణ, సత్తిరాజు
లేచేరు. బయటికి నడుస్తూ లాకప్పు దగ్గర ఆగి తలూపేడు నారాయణ.
ఇద్దరూ సైకిళ్ళెక్కి కాళ్ళు నేలమీద మోపి నుంచున్నారు. ఓ నిమిషం తరువాత
చెవట తుడుచుకుంటూ రాజు వచ్చేడు.

“డీలక్కు దగ్గరికి రండి. కొత్త సినిమా రిలీజు” అన్నాడు.

“పద”

రాజు చకచక నడుచుకుంటూ ముందు వెళ్ళేడు. సైకిళ్లు మీద సినిమా హాలు దగ్గరికి చేరారు ఇద్దరూ. హాలు దగ్గర యుద్ధంలా వుంది. హీరో అట్ట బొమ్మకి పెద్ద దండ వేలాడుతోంది.

సైకిళ్ళు స్టేండులో పెట్టి ఇద్దరూ సిగరెట్లు వెలిగించి నుంచున్నారు. రాజు వానపాములా జనంలోకి జారడం వాళ్లు గమనించలేదు. ఇరవై నిమిషాలు తరువాత సత్తిరాజు అన్నడు “అడుగోరా లంజికోడుకు”.

తరువాత మరో గంటపైగా రాజుని వాళ్లు చూస్తూనే ఉన్నారు. ఇద్దరూ మధ్యలో చిరునవ్వులు పంచుకుంటూ, సోడాలు తాగుతూ ఉండిపోయారు. అనర్గళంగా ఆశుపద్యాలు చెబుతున్న రామకృష్ణ కవిని చూస్తున్న గురువుల్లాగ ఇద్దరూ, రాజు జనం మధ్యనుంచి పడుగు పేకలాగ కళాత్మకంగా తిరుగుతూ జేబుల బరువులు తగ్గించడం చూస్తూ ఉండిపోయారు. ఉభయ గోదావరి జిల్లాల్లో రాజులాంటి కళాకారుడు లేడనే నిర్ణయానికి వచ్చేరిద్దరూ. ఇద్దర్నీ దాటుకుంటూ రాజు మెల్లిగా అన్నాడు.

“పదండి పోదాం”

ముందు రాజూ, వెనక నారాయణ, సత్తిరాజు కొంత దూరం నడిచేరు. సందు మలుపులో ఆగేడు రాజు. తడిచేత్తో జేబులోంచి రెండు పర్పులూ, మూడు చిన్న నోట్ల కట్టలూ ఇచ్చేడు.

“సరే నువ్వు పద. చికెన్ పొట్లం కట్టించుకుని వస్తాం” అంటూ సత్తిరాజు సైకిలెక్కేడు.

నారాయణ వెనకాల బయలుదేరేడు. ఓ అరగంట తరువాత షెడ్డులో ముగ్గురూ కూచుని ఉన్నారు. రాజు చికెన్ కొరుకుతున్నాడు.

“ఎంతయింది గురూగారూ!”

“నిన్నా ఇవాళా వెయ్యి దాటింది”

“కొత్త రిలీజు గదండీ!”

ఉదయం పది గంటలకి సత్తిరాజూ, కనకం కేంట్స్ లో కూచున్నారు. కనకం మొహం మొన్నటి అప్పడంలా వుంది. ఇద్దరూ సిగరెట్లు వెలిగించాక జేబులోంచి డబ్బు తీసి ఇచ్చాడు సత్తిరాజు. డబ్బు చూసి నోరు తెరిచాడు కనకం. సిగరెట్లు టీలో పడింది.

“ఎక్కడిదిరా!”

“తరువాజ్జెప్తాలే. నీకు దెలీని విద్యేటి? ముందు అమ్మాయికిచ్చి మధ్యాహ్నం బస్సుకి పంపించు”

కనకం మొహం విప్పిరింది. డబ్బులు జేబులో పెట్టుకుని కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా ప్రేమగా అన్నాడు.

“యెదవ లంజి కొడకా”

21-2-1992

ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక

